

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. P. kwoty 3.029,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. umowę pożyczki w dniu **20 kwietnia 2017 r.** Ponieważ pozwana nie wywiązała się z warunków umowy została ona wypowiedziana. W dniu **26 listopada 2014 r.** pierwotny wierzyciel dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandardyzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G..

Pozwany nie odniósł się do żądań pozwu, nie stawiał się na rozprawę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2014 r. powód zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. umowę sekurytyzacji, przedmiotem której był przelew bliżej nieokreślonych wierzytelności na rzecz powoda.

(dowód: umowa k. 41-42)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem. Strona powodowa wywodzi swe roszczenie z umowy przelewu wierzytelności zawartej rzekomo w dniu 26 listopada 2014 r., na podstawie której miał nabyć dochodzoną pozwem wierzytelność od Cross L. sp. z o. z siedzibą w G.. W ocenie Sądu powód jednak nie udowodnił, aby wierzytelność istniała a tym samym aby doszło do jej przelewu.

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Wskazać należy, iż powód nie przedłożył żadnego wiarygodnego dowodu na okoliczność zawarcia przez pozwaną jakiegokolwiek umowy pożyczki, którą następnie mógłby zbyć wcześniej niż ta umowa została zawarta!!!

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. Od tego obowiązku nie zwalnia powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

O.,(...)